

Ідеал

Ганна Черінь

Хто із нас не вірив в ідеали,
В світло сонцесяйної мети?!
Скільки з них безслідно пропадали
У щоденнім вирі суєти!..

Мова йде, звичайно, про кохання,
Серця жар, гарячку почуттів,
Перше з перешкодами змагання
(Мова тут про мам і про татів).

З перешкод найбільш непереможна
Це шалена, бунтівлива юнь...
(Чи ж від неї сподіватись можна
Мудрости засиджених бабунь?!)

Та часом успішно йдуть романи
До свого звияжного кінця,
І герой веде свою кохану
Гордо і велично до вінця.

Квіткою цвіте тоді Палазя
І пливе плавніше пишних пав...
Гляньте ж і на молодого князя:
Справжній Завойовник-Святослав!

Та проходить певний час медовий,
А тоді помалу гіркне мед.
Ідеал все блідшає чудовий,
Мов нетривко зроблений портрет...

Пелюшки, борги, немитий посуд,
Дріб'язкові прикrostі інтриг...
Мовчазний в очах темніє осуд...
Все б життя змінив, коли б то міг!

Бо щодня все та ж нудна програма
Без хвилюючих, цікавих змін.

Це ж той ідеал! Оце та сама,
Що за неї так боровся він!

Дійсність — це бджола з солодким жалом.
Від мети часом вартніший змаг.
Ідеал лишиться ідеалом,
Поки ти його ще не досяг!

Тим, кого життя нараз розлучить,
Так, що навіть слід найменший зник,
Мрія і солодка, і болюча В серці
залишається навік.

Мрія не витрачує принади,
Квітне, як черемха навесні...
Все забуто: помилки і вади...
Спогади ясні... такі ясні...

Добре мати зірку полум'яну,
Що горить в пустелі самоти...
Може й варт утратити кохану,
Щоб навіки мрію зберегти.